

Ne hagyj elesnem, felséges Isten

Nagybánkai Mátyás, 1570 előtt

Kolozsvár, 1744

Hm E H⁷ E E Hm C^{#7} F^{#m}

1. Ne hagyj el-esnem, fel-sé-ges Isten, ke-se-rű-ségem-ben!

F^{#m} Hm E F^{#m}

Te szent Fi-adért légy se-gítség-gel: ne essem kétség-ben,

Hm F^{#m} Em⁷ F^{#7} Hm

Mert mindenfelől, látod, Úr Isten, vagyok kísértet-ben.

2. Az Írás rólad, Felséges Isten, bizonytal azt mondja, Hogy valakinek te benned vagyon szíve nyugodalma, Az olyan ember meg nem szégyenül, mert te vagy oltalma.

3. Gyermekségemtől fogva, Úr Isten, mind ez ideiglen Téged hívtalak én segítségül minden szükségemben, Mostan is nincsen több bizodalma sem földön, sem mennyen.

4. Nincsen szívemnek több bizodalma, Úr Isten, náladnál, Valamíg gyötresz, szabad légy velem, csak ne haragudjál, Mint kegyes Atya, fiadat dorgálj, csak hogy meg ne utálj.

5. Csak te egyedül voltál, Istenem, énnékem gyámolom, Nagy fájdalmimban és romlásimban az én vígasztalóm; Ne hagyj elesnem, s megszégyenülnöm, kegyes oltalmódom!

6. Mely nagy örömem és bizodalma vagyok nékem ebben: Hogy ígéreted, mint drága zálog, itt van én szívemben; Krisztus Jézusért engem meghallgatsz, tudom, kérésemben.

7. Jelentsd meg hozzám, felséges Isten, kegyelmességedet És véghetetlen, kegyes atyai te nagy szerelmedet, Hogy teljesítsd be könyörgésemre szent ígéretedet.

8. Add meg, Úr Isten, te szent nevedért, amit tőled kérek, Szent Fiad által, teljes szívemből, melyért most könyörgök, Mert csak te benned bízom, Úr Isten, míg e testben élek.